

Arrest

nr. 167 325 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TROOST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 7 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 9 oktober 2013, met kennisgeving op 9 december 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2012 werd ingediend door:

(...)

nationaliteit: Nepal

geboren te Dharan op 19.11.1993

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het feit dat betrokkene sinds 04.02.2011 ononderbroken in België zou verblijven; hij hier het centrum van zijn belangen zou hebben opgebouwd; hij inmiddels zeer goed geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving en hij zijn uiterste best zou hebben gedaan om zich te integreren in de Belgische samenleving en hij tijdens zijn duurzaam verblijf in België een hechte band met België zou hebben gesmeed en betrokkene duurzaam lokaal verankerd zou zijn in België; hij inmiddels zijn leven hier zou hebben weten op te bouwen; al zijn sociale, familiale en economische belangen in België zouden gevestigd zijn; hij zich in maart 2011 zou hebben ingeschreven in de PTS school te Maasmechelen voor een cursus Nederlands waar hij uitstekende resultaten zou hebben bekomen zoals zou blijken uit de rapporten; betrokkene in België de nodige sociale banden zou hebben gecreëerd, een zeer goede kennis van het Nederlands zou hebben en bereid zou zijn om te werken; hij van bij de aankomst in België ernstige inspanningen zou hebben geleverd om zich de Nederlandse taal eigen te maken en zich volledig te integreren; betrokkene zeer vlot en goed Nederlands zou praten doch hij zich steeds zou wensen te verbeteren; betrokkene zeer werkbereid zou zijn en hij direct werk zou kunnen vinden daar hij bereid zou zijn elk soort werk uit te voeren en de aangename omgang van betrokkene alsmede zijn motivatie om te werken tevens zou blijken uit zijn werkbereidheid en hij een betrouwbaar persoon, werkwilbig (voor alle jobs, zelfs minder geliefde) zou zijn en hij iemand zou zijn voor wie het geenszins te doen zou zijn om af te hangen van enig sociaal vangnet dat ons land zou bieden, hij zou gewerkt hebben bij BLYCOLIN en hij tevens als monitor voor de organisatie Banaka in de vakanties zou hebben gewerkt om Belgische kinderen bij te staan; hij in België zeer veel sociale banden zou hebben dewelke hem steeds moreel en financieel ondersteund zouden hebben; betrokkene geïntegreerd zou zijn in België en in de lokale omgeving van Maasmechelen, wat eveneens zou blijken uit het grote aantal vriendschappen die hij zou hebben opgebouwd en betrokkene hiervan de nodige getuigenverklaringen zou bijbrengen in de toekomst en betrokkene ter staving perioderapporten en een brief dd. 24.08.2012 van Blycolin omtrent een tewerkstelling voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 07.02.2011, werd afgesloten op 27.06.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk minder dan één jaar en vijf maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij de Nepalese nationaliteit zou hebben en afkomstig zou zijn uit Dharan en dat hij bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene zou mishandeld en geslagen zijn met een stok in Nepal. Het zou voor betrokkene niet veilig zijn in Nepal, daar zijn vader bedreigd zou zijn door de Maoïstische partij. De bedreigingen bestonden erin om betrokkene te

vermoorden. Betrokkene zou de Maoïstische partij trachten te ontlopen en hier een beter leven willen opbouwen. In het land van herkomst zou er een zeer onveilige situatie heersen. Nepal zou zich momenteel in een politieke overgangperiode bevinden die gepaard zou gaan met een zekere instabiliteit en er wordt verwezen naar de website <http://diplomatie.belgium.be>. De politieke spanningen zouden steeds aanleiding kunnen geven tot protestacties, onder meer in de hoofdstad Kathmandu. Dergelijke protesten zouden soms een gewelddadig karakter kunnen krijgen en gepaard kunnen gaan met het afkondigen van algemene stakingen ('bandhs') waardoor het openbare leven zou worden lamgelegd. Er zou ten sterkste worden aangeraden om dergelijke protestmarsen, betogingen of andere samenscholingen te vermijden. Er zou bovendien rekening moeten gehouden worden met het feit dat deze protestacties en stakingen reizen en verplaatsingen sterk zouden kunnen bemoeilijken. De criminaliteit zou toenemen en dit in alle mogelijke vormen. Er zouden in de meeste delen van het land ernstige problemen van ordehandhaving zijn. Het gebied van de Terai zou buiten het bereik liggen van de centrale autoriteiten, waardoor wetteloosheid een zeer ernstig probleem zou zijn. Betrokkene zou geboren zijn te Dharan, zijnde een regio in de buurt van de Terai en hij zou ernstig vrezen omwille van de politieke situatie vervolgd te worden en/of vrezen voor ernstige schade.

Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van bovenvermelde redenen niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene haalt aan dat hij geen contact meer met zijn thuisland zou onderhouden sedert zijn aankomst in België. Hij zou in het land van herkomst niets of niemand meer hebben om naar terug te keren. Betrokkene zou niet over de financiële mogelijkheid beschikken om de reis te betalen, laat staan dat hij ergens terecht zou kunnen. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, die hem zouden kunnen steunen en waar hij zou kunnen verblijven ten einde zijn leven in zijn land van herkomst terug op te bouwen. Betrokkene zijn integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat hij in België zou willen trouwen met zijn vriendin, met name B. O.E., houder van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Betrokkene zou met zijn toekomstige echtgenote samenwonen te Maasmechelen. Op heden zou er in de gemeente Maasmechelen een procedure zijn gestart om met zijn vriendin in België te kunnen huwen. Gelet op de leeftijd van betrokkene (nog geen 21 jaar) zou hij geen procedure gezinshereniging kunnen opstarten aangezien niet aan de leeftijdsvoorwaarde zou zijn voldaan. Volgens de advocaat van betrokkene zou dit in strijd zijn met de Mensenrechten opgenomen in het EVRM. Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM. Betrokkene voegt de F-kaart van zijn partner, zijn attest van ongehuwdheid en zijn geboorteakte toe.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene op geen enkele manier aantoont dat hij een duurzame relatie onderhoudt met deze vrouw. Hij legt geen enkel bewijsstuk voor ter staving van hun relatie. Uit het feit dat hij de F-kaart van Mevrouw voorlegt en uit het gegeven dat betrokkene informatie zou hebben ingewonnen omtrent een mogelijk huwelijk, kan niet zonder meer worden afgeleid dat zij een duurzame relatie zouden onderhouden. De loutere bewering dat betrokkene een duurzame relatie zou onderhouden met Mevr. B., volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het gegeven dat betrokkene niet zou voldoen aan de voorwaarde voor gezinshereniging gezien hij niet aan de leeftijdsvoorwaarden zou voldoen, opent niet automatisch het recht op verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art.10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Deze elementen kunnen niet aanvaard worden als zijnde buitengewone omstandigheden en kunnen tevens niet leiden tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet onder de uitsluitingsgronden zou vallen, zijnde manifeste en opzettelijke fraude bij zijn aanvraag en dat hij geen gevaar voor de nationale

veiligheid en de openbare orde zou vormen en dat hij nooit het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een veroordeling en derhalve geen gevaar zou uitmaken voor de openbare veiligheid van België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 9 oktober 2013, met kennisgeving op 9 december 2013 geeft de verwerende partij een inreisverbod. Dit is tweede bestreden beslissing die luidt:

*“Naam, voornaam: (...)
geboortedatum: 19.11.1993
geboorteplaats: Dharan
nationaliteit: Nepal*

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 10.07.2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.07.2012, hem betekend op 10.07.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 07.12.2012.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid op in zoverre het verzoekschrift twee beslissingen bestrijdt die geen verknochtheid vertonen.

2.2. De Raad merkt op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS

30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift om de beslissing van 9 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de beslissing houdende het inreisverbod van dezelfde datum. Zij geeft in haar verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds het jegens de verzoekende partij getroffen inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag niet heeft aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen om haar aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst of het land waar zij gerechtigd is te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het opgelegde inreisverbod van zijn kant is gestoeld op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juli 2012, ter kennis gegeven op 10 juli 2012 en vindt juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht.

In casu dient, zoals de advocaat van de verzoekende partij ook ter terechtzitting te kennen geeft, te worden geopteerd voor de onontvankelijkheid van het beroep wat het inreisverbod betreft. De Raad herinnert er immers aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vertoont het bestreden inreisverbod een groter belang voor de verzoekende partij dan de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verwerende partij voert hieromtrent ter terechtzitting geen betwisting.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. De middelen(onderdelen) die tegen de voornoemde beslissing worden aangevoerd, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Vooreerst wordt erop gewezen dat de twee eerste middelen die de verzoekende partij aanvoert gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, die om hoger omschreven redenen derhalve niet dienen besproken te worden.

3.2. Het derde middel luidt:

“Aangezien ten derde het recht op gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM wordt geschonden;

Dat de rechten op een privé- en gezinsleven fundamenteel zijn. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden;

Dat Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens het recht op gezinsleven betreft;

Dat het begrip gezin in de zin van artikel 8 EVRM zich niet enkel beperkt tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn en kan andere feitelijke "familiale" banden omvatten wanneer partijen samenwonen buiten het huwelijk (Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int> , Rev. Trim. dr. fam., 2001, 128);

Dat verzoeker samenleeft met zijn partner Mevr. B. O.-E. (met vast legaal verblijf te België), met wie hij een duurzame relatie heeft, en met wie hij binnen kort afzienbare tijd zal huwen;

Dat er dus in casu onmiskenbaar sprake is van een "familiale cel";

Dat de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling heeft maar dat dient opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int> , Rev. Trim.dr. fam., 2001, 128);

Dat de bestreden beslissing derhalve ook haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoeker heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM;

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht;

Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd. Dat derhalve dient aanvaard dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald;

Dat er ontegensprekelijk een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM bestaat tussen verzoeker, en partner Mevr. B. O.-E.;

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voornoemd recht op een gezinsleven zonder meer schendt;

Dat namelijk ingevolge vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 8 EVRM het familie leven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden verbroken door latere gebeurtenissen;

Dat het familieleven in deze zaak niet betwist wordt noch kan worden betwist;

Dat in deze derhalve een belangenafweging vereist is;

Dat de verwijdering van het Belgisch grondgebied met inreisverbod een inmenging inhoudt in het recht op eerbiediging van het gezinsleven;

Dat in deze de rechtspraak van het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens richtinggevend is, stellende dat de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf.

Dat deze tweede paragraaf zeer strikt dient geïnterpreteerd;

Dat bij de afweging van de particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest H. v. J. 8 april 1976, zaak 48/75);

Dat in casu men deze individuele toetsing niet maakt noch gaat men over tot een belangenafweging, het betreft een loutere toepassing van de wet;

Dat in casu er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM;

Aangezien verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de Belgische samenleving en is geïntegreerd;

Dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat verzoeker voor onbepaalde tijd van zijn partner gescheiden zal leven;

Dat het gezinsleven niet op eenzelfde wijze, noch op gelijkwaardige wijze, kan worden uitgeoefend in het land van herkomst. Dat een terugkeer zou inhouden dat Mevr. B. O.-E., die een vast, langdurig en legaal verblijf heeft te België (duurzame banden) mee zou moeten terugkeren om te zorgen voor haar partner (verzoeker). Dit is echter niet mogelijk gelet op haar professionele en privé-banden en bijhorende verplichtingen te België;

*Dat gelet op de geschetste omstandigheden de beslissing van de Minister echter **niet** evenredig is;*

Dat het derhalve onmiskenbaar vaststaat dat het artikel 8 E.V.R.M. geschonden is;

Dat bovenstaand middel ernstig is; “.

3.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, quod in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de

positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76)..

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In casu preciseert de verzoekende partij dat zij een gezinsleven heeft met mevrouw B. met wie zij wenst te huwen. Zij verwijt de bestreden beslissing met dit element geen rekening te hebben gehouden en geen motivatie te geven.

Vooreerst moet er opgemerkt worden dat de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden is een belangenafweging te verrichten in de zin van artikel 8 EVRM. Deze belangenafweging moet niet noodzakelijk uit de bestreden beslissing blijken doch kan weergegeven zijn in de kennisgeving van een ander recent genomen beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat in casu de verwerende partij deze belangenafweging maakte door weer te geven in de eerste bestreden beslissing:

"(...) Betrokkene haalt aan dat hij in België zou willen trouwen met zijn vriendin, met name B. O.-E., houder van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Betrokkene zou met zijn

toekomstige echtgenote samenwonen te Maasmechelen. Op heden zou er in de gemeente Maasmechelen een procedure zijn gestart om met zijn vriendin in België te kunnen huwen. Gelet op de leeftijd van betrokkene (nog geen 21 jaar) zou hij geen procedure gezinshereniging kunnen opstarten aangezien niet aan de leeftijdsvoorwaarde zou zijn voldaan. Volgens de advocaat van betrokkene zou dit in strijd zijn met de Mensenrechten opgenomen in het EVRM. Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM. Betrokkene voegt de F-kaart van zijn partner, zijn attest van ongehuwdheid en zijn geboorteakte toe.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene op geen enkele manier aantoont dat hij een duurzame relatie onderhoudt met deze vrouw. Hij legt geen enkel bewijsstuk voor ter staving van hun relatie. Uit het feit dat hij de F-kaart van Mevrouw voorlegt en uit het gegeven dat betrokkene informatie zou hebben ingewonnen omtrent een mogelijk huwelijk, kan niet zonder meer worden afgeleid dat zij een duurzame relatie zouden onderhouden. De loutere bewering dat betrokkene een duurzame relatie zou onderhouden met Mevr. B., volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. (...)"

De verzoekende partij weerlegt in concreto niet de vaststelling dat er bewijzen ontbreken van het duurzaam karakter van de voorgehouden relatie en zet evenmin in het verzoekschrift elementen uiteen die aantonen sedert welke periode zij een gezin vormt met haar partner, sedert wanneer er een samenwoning zou bestaan.

Bovendien betreft het in casu een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal

enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De verzoekende partij stelt dat zij sedert 2011 samenwoont met haar partner maar kan niet ontkennen dat de relatie ontstond in illegaal verblijf na afwijzing van haar asielaanvraag. Zij wist dat na een afwijzing zij het grondgebied moest verlaten.

Bovendien maakt zij niet aannemelijk dat een tijdelijke scheiding, waarbij zij stelt dat het onmogelijk is dat haar partner haar vergezelt van die aard is dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 EVRM zou veroorzaken. Dienaangaande wordt er opgemerkt dat de tweede bestreden beslissing werd ter kennis gegeven op 9 december 2013 en dat het inreisverbod drie jaren bedraagt zodat in casu het inreisverbod op 10 december 2016 haar gelding verliest. De verzoekende partij toont niet aan dat tijdens deze duur haar partner haar niet kan bezoeken. Bovendien kan de verzoekende partij de opheffing vragen indien zij meent inmiddels in aanmerking te komen voor een gezinshereniging. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij aan:

“Aangezien ten vierde het beginsel van proportionaliteit door de Belgische Staat met de voeten wordt getreden;

Dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het verplichten van verzoeker om de aanvraag op te starten in zijn land van oorsprong (dit is hetgeen waar de beslissing van onontvankelijkheid op neerkomt) een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor verzoeker.

Dat een verplichte terugkeer van verzoeker voor de Belgische staat immers geen enkel voordeel met zich meebrengt in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoeker;

Dat bovenstaand middel ernstig is;“.

3.5. In de mate het middel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing merkt de Raad op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

3.6. Waar de verzoekende partij nog stukken aan de Raad overmaakt die niet waren toegevoegd aan het verzoekschrift, dient de Raad vast te stellen dat deze uit de debatten moeten worden geweerd, zoals gevraagd door de verwerende partij teneinde haar rechten van verdediging te respecteren terwijl dergelijke overmaking evenmin in het procedurereglement is voorzien, en ten overvloede de verzoekende partij evenmin de relevantie van de stukken aantoot.

3.6. De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN